

Het kerkbezoek is schier overal goed, en allerwege bouwt men nieuwe, mooie kerken. Men vormt kringen, om den Bijbel te lezen en met elkander te bidden, ook om de zieken te bezoeken en de tragen op te wekken.

Ook neemt de lust tot zingen toe, waarom gemengde zangverenigingen worden opgericht, die hun medewerking in de godsdienst oefeningen verleen.

Het Heidendom bezwijkt, maar de Islam biedt krachtigen tegenstand. Zelfs neemt de vijandschap in het Zuiden toe: geen Mohammedaansche ouders wagen het hun kinderen naar een zendingsschool te zenden; men laat den Christenen de hoogmoedige verachting gevoelen.

De voortzetting van den gezegenden arbeid is voor een zeer groot deel te danken aan den steun, dien de Nederlandsche regering verleent; maar deze zal spoedig ophouden, en dan moet de Rijn-sche zending haar arbeid weer zelf geheel bekostigen.

Van Nias is niet veel nieuws te vermelden. Het aantal Christenen vermeerdert met ruim 4300, en komt alzoo tot ruim 69.000. Eigenaardig is, dat er zoo weinig huwelijken worden gesloten, en daardoor ook de geboorten sterk afnemen. De oorzaak ligt in de verhooging van den bruidschat, zoodat de jongemannen dien niet meer kunnen betalen! De opwekkingsbeweging heeft aan dezen misstand nog geen einde kunnen maken.

Van Deli zegt Ds Rauws: „In Deli blijft de groote massa nog onbewogen en er zijn geen verschuiven, die hoop geven op een spoedige verandering. De zending staat er te veel buiten het volksleven. De vraag is nu gesteld, of er aanleiding is tot herziening van de methode van arbeiden en tot het zoeken van nieuwe banen”.

Dit is dus al heel slap en zwak. De zending gaat buiten het volksleven om; en hoewel men zoo de zending moet veroordeelen, is er alleen nog maar de vraag gesteld, niet, hoe men zoo spoedig mogelijk daarin verandering zal brengen, maar of er aanleiding is de methode van arbeiden te herzien en nieuwe banen te zoeken!

Ook moest de opleiding van Evangelisten tijdelijk worden stopgezet.

Van schijnt het werk op Borneo beter te worden aangevat. Gehijk men weet, arbeidt daar de Basler Mission sinds 1 April 1925. De taak is geen gemakkelijke, want al zijn er eenige bressen in het Heidendom geslagen, als geheel blijft het staande. Ook worstelt men er tegen den oprindenden Islam. „In Maanjanland maakte hij zelfs belangrijke voortgang door de vestiging van enkele gezinnen, aan wie de bevolking voor weinig geld belangrijke stukken grond verkoopt; zij kan nu haar eigen rijst niet meer verbouwen, en zal zelf uit het land moeten wegtrekken”! Een treffend staaltje van de tactiek der Mohammedanen!

Maar nog droeviger is, dat zich ook in de gemeenten allerlei gebreken heidensch bijgeloof en zedelijke nood openbaren.

Van Posso op Celebes, waar het Ned. Zend. Genootschap werkt, wordt gemeld: „Oude volksgebruiken worden niet gemakkelijk losgelaten. De zendingen verklaren die zonder meer niet voor onvereensgzaam met het Christendom, maar trachten veeleer het goede, dat er in ligt, te behouden en de religieuze elementen in Christelijken geest om te vormen”.

Het zou ons aangenaam geweest zijn, indien eens enkele voorbeelden waren gegeven, want nu valt er al moeilijk over te oordeelen. Hier staat de zending inderdaad voor een groote moeilijkheid; men kan den Inlanders alles ontnemen, maar dan moet men er iets anders en beters voor in de plaats geven; en wat zal dit zijn? Maar als men de oude gebruiken laat voortbestaan en ze tracht te verchristelijken, is dan niet het gevaar, dat zij toch hun heidensche opvattingen er aan blijven verbinden? Zal ook hier de oplossing niet moeten worden gezocht in deze richting, dat men de waarlijke ingeleide Inlandsche Christenen het goede voor de Inlandsche kerk laat zoeken inzake het afschaffen en hervormen van zeden en gewoonten?

In de weinige mededeelingen over Boeroe, waar de Utrechtse Zend. Ver. werkt, trof ons bijzonder dit woord: „Er wordt veel aan het Heidendom vastgehouden, maar toch zijn er meer dan eens bij oude en in het Heidendom opgegroeide bekeerlingen tekenen van Christelijk leven gevonden, die te welkomer waren naar mate ze minder werden verwacht”.

Hoe, is men geneigd te vragen, verwacht men van bekeerlingen geen tekenen van christelijk leven? Is dit zoo opmerkelijk, dat er een juichtoon over moet worden aangeheven? Wellicht, dat het verslag onder bekeering iets anders verstaat, dan wat onze Catechismus ermeê bedoeld. Als bekeerlingen geen tekenen (en dit is reeds niet sterk uitgedrukt van Christelijk leven vertoonen, dan vraagt men zich toch af of er wel bekeering is!

Nieuw-Guinea, eveneens een terrein van de Utr. Zend. Ver., wordt een overvloedige arbeidsgelegenheid geheeten; maar dat zal wel van de meeste, zoo niet van alle zendingsvelden kunnen worden gezegd. Overal gaat het werk gelukkig voort. Van Roon b.v. wordt gezegd: voor 20 jaren was

er maar 1 goeroe werkzaam, en nu zijn er 27; toen waren er 31 gemeentelieden, nu 3000. „En zooals hier is het in de meeste rassen”. Dit is wel een heerlijk getuigenis.

Wij zijn veelszins geneigd, als wij van de zending spreken West-Indië te vergeten. Ds Rauws maakt zich hieraan niet schuldig.

In Suriname winnen de nieuwe ideeën ook veld. Een belangrijke kerkconferentie, welke nieuwe lijnen voor de ontwikkeling trok, bepaalde o.a. ook, dat in het bestuur der kerk (men valde maar niet over den naam: bestuur! ook een Suriname kan worden gekozen. Dat was tot dusver onmogelijk. En zoo krijgen de menschen meer het besef, dat het hun kerk is. Het is gelukkig, dat men tenminste begint te voelen in Suriname, dat men de Inlanders niet buiten den kerkerand mag houden.

Zeer vreemd doet de mededeeling aan, dat bovengenoemde kerkconferentie het besluit heeft genomen, „om meer scheiding te maken tusschen lidmaten en leden der kerk. Lidmaten zijn het in elk opzicht trouwe deel der gemeente; uit hun midden kunnen de personen voor de kerkelijke ambten worden gekozen. De lidmaten zou men als Broedergemeente kunnen aanspreken, maar de anderen vormen samen met de eerste groepen de Broederkerk in Suriname”. Van zulk een kerkbegrip hebben wij hoewel geen verstand; maar naar is het.

Meer kan ons voldoen het streven, om de Europeesche zendelingen langzamerhand te vervangen door Inlandsche geerdende krachten, wat den arbeid in de Boschlandzending betreft; dit geldt dus de zogenaamde Creolenkerk. Maar hiertegenover staat het voornemen, om Europeanen in de zending onder de Boschnegers, Britsch-Indiërs en Javanen te doen werken.

Van het schoolwezen, waarvoor nog steeds de steun gevraagd wordt, wordt alleen maar gemeld, dat het zich goed ontwikkelt, maar sterk de concurrentie der Roomschen ondervindt. Overigens komen er vele goede berichten van dit terrein.

Alles overziende, is er voorzeker alle reden tot groote dankbaarheid. Buitengewone dingen gebeuren er niet, maar het werk gaat toch rustig voort. Gods kerk wordt gebouwd. Zij er ook onder ons veel liefde en gebed voor de zending, en laten wij er steeds in zien een werk, dat God wil werken door ons.

J. D. W.

P.S. Van verschillende zijde ontving ik het bericht, dat inzake de zendingsbibliotheken te Rijsoord en te Kampen overleg gepleegd wordt. Toen Ds Rauws zijn verslag opstelde, was de zaak voor zeker nog niet zoo ver gevorderd; anders had hij er wel melding van gemaakt.

J. D. W.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

Pers-stemmen.

Inzake de gezangenkwestie in Amerika dezelfde argumenten als bij ons.

Reeds eer vroegen we voor de Gezangenkwestie in Amerika de aandacht.

Ds Keegstra zette zijn artikelen daarover in „De Wachter” voort.

Men zou hem kunnen indeelen bij de „gematigden”.

Toch is hij voor de vermeerdering of toevoeging van eenige gezangen.

Interessant is het, de praktische bezwaren te vernemen, welke in onze zusterkerk over den oecaan tegen de uitbreiding der gezangen worden ingebracht en welke Ds K. in een vierde artikel bespreekt.

Is het niet: tout comme chez nous, precies als bij ons?

De bezwaren, die er gewoonlijk tegen het invoeren van meer gezangen worden ingebracht, zijn van praktischen aard. We beweren daarmee volstrekt niet, dat ze geen groote betekenis hebben. In ons voorgaand artikel hebben we het belang dier bezwaren, dunkt ons, behoorlijk naar voren gebracht. Maar met al hun gewicht zijn ze toch geen beginselbezwaren. In het debat, dat er wel zal komen, moeten we ze niet tot dien rang verheffen.

Ook mag hierbij niet vergeten worden, dat ook de andere zijde met praktische overwegingen en geenszins met fundamentele beginselen werkt. Te willen beweren, dat er aan den eisch der Heilige Schrift, of aan de beginselen van onzen eeredienst te kort gedaan wordt, zoo lang er in onze godsdienst oefeningen niet anders dan psalmen worden gezongen, ware overdrijving.

Lang niet alle begeerten naar meer gezangen zouden we vervuld wenschen te zien.

Bijvoorbeeld alle die berusten op minachting van de waarde en gepastheid der psalmen, behooren niet in aanmerking te worden genomen. Als sommigen, bijvoorbeeld, den inhoud der psalmen en den inhoud der verschillende hymns en gospel songs met elkander vergelijken en dan durven beweren, dat de hymns zooveel beter en geschikter moeten worden gezocht voor onze godsdienst oefeningen dan de psalmen, dan berust dat oordeel op onkunde. Zeker, we stemmen toe, dat vele songs heel wat gemakkelijker te verstaan zijn dan vele psalmen. 't Kost inderdaad soms inspanning

om in den zin van sommige psalmverzen met verstand en hart in te dringen. Maar zijn ze daarom minder in waarde en geschiktheid? Immers neen! We zingen toch in de kerk niet voor de gemakzucht. Wij moeten met onzen eeredienst, ook met ons kerkgezag, niet den kant op, alsof er een premie op de oppervlakkigheid en gemakzucht uitgedoeld ware. Tegen het lichte, het ondiepe en ondegelijke in den eeredienst; tegen alles, wat vooral ook in onze godsdienst oefeningen het binnendringen tot het innerlijke en het zich tevreden stellen met wat slechts aan den buitenkant blijft, moeten we ons verzetten. We krijgen waarlijk al genoeg van een genoegelijken eeredienst, waarin zowat iedereen zich vinden kan. Ook de onwedergeborene.

Tegenover de moeilijkheid van velen, om met heel hun hart in den zin der psalmen in te komen, kennen we geen beter advies dan dit: laat er wat meer over de psalmen gepredikt worden. Want algemeen geldt de regel, dat gebrek aan waardeering der psalmen grootendeels berust op gebrek aan kennis van den inhoud der psalmen.

Ook moeten we ons niet veel storen aan het geroep om lichtere muziek. We kunnen en mogen ons kerkgezag niet inrichten naar den smaak van sommigen, die tegenwoordig naar het jazz overhell. 't Mag waar zijn, dat vele kerkgangers meer zin hebben voor jiggety tunes dan voor de plechtige tonen der kerkmuziek, maar naar dien zin mag ons kerkgezag niet verlaagd worden. — Zeker, verschillende tijden noodzaken ons menigmaal tot velerlei schikkingen. Maar wie durft schipperen en schikken met den ernst van den eeredienst naar den smaak van half-verwereldlijkte kerkgangers, die raakt het heilige aan en breekt af, wat veeleer opgebouwd moet worden. 't Kost in sommige kringen waarlijk niet veel moeite, om er de wereldsche deuntjes in te zingen. Uit het grijze verleden zouden er voorbeelden aan te geven zijn van wanstaltige kerkmuziek; die de stichting, de opbouw in het geestelijke leven, tegenhield. En nog zijn er, die voor de harmonie tusschen de woorden en de muziek geen gevoel hebben. Maar aan zulke grove zielen mogen we het zeggenschap over ons kerkgezag niet overgeven.

Evenmin willen we ons gewonnen geven voor het argument, dat ongeveer alle kerken rondom ons gezangen zingende kerken zijn. Dat argument is populair, we stemmen het toe. Het maakt indruk. Daar zit iets in, waarover men haast buigen zou. Immers heel de kerkelijke wereld rondom zingt hymns en gospel songs. En vooral onze jeugdigen trekt dat aan. Ze vinden het zooveel aangenamer dan ons kerkgezag, dat zooveel plechtiger en zwaarder is. Drijven we dan niet wel weg, door toch maar geen gezangen in te voeren?

En toch, ook zoo geven we ons door dat argument niet gewonnen. Want gingen we er ons voor buigen, dan zouden we eigenlijk de psalmen moeten wegdoen. Dan zouden we het Remonstrantsche zuurdeesem in ons kerkgezag ook moeten toelaten; want dat is er wordt in veler kerkgezag meer en meer algemeen. Ook in de prediking kunnen we ons zeker niet schikken naar wat we algemeen rondom ons vinden. Zonderlingen te willen wezen in den eeredienst ware stellig verkeerd. Maar gezangen invoeren, omdat men ze overal heeft, neen waarlijk, dat gaat toch niet.

Slechts één reden hebben we en kennen we dusver, die ons noopt, om voor vermeerdering met enkele gezangen in onze Psalter te pleiten. Met al den eerbied, dien we voor onze psalmen hebben en met alle waardeering voor de diepte en rijkdom, dien we in onzen psalmbundel vinden, boven wat ons in andere hymns en songs geboden wordt, komen er toch tijden in ons kerkelijk samenzijn voor, dat we ons arm gevoelen. Zeker, op Kerstfeest, in de lijdensweken, op Paschen en Hemelvaartsdag en Pinksteren missen we in onze Psalter niet geheel en al wat gepast is, om te zingen. We missen volstrekt niet de waarde van het profetische en typische uit de Oudtestamentische psalmen. Maar een zekere armoede valt niet te ontkennen, vooral in vergelijking met den rijken overvloed, die er bij andere gelegenheden als 't ware voor 't grijpen is. Zeker, we zingen bij die gelegenheden wel in onze kerken; maar bij de keuze voor gepaste zangstof tast men in geen weelde. Men moet zoeken. En jaar op jaar is 't weer 't zelfde. Zelfs voor één of twee dagen is er nauwelijks genoeg voor afwisseling. We worstelden in eigen bediening (en zoo zijn er velen meer) menigmaal, om op te geven, wat waarlijk voor de gelegenheid geschikt was. En het gevoel van verlegenheid, om de gemeente te laten uitzingen, wat er vermoedelijk in de harten aanwezig was, bekleedde ons meer dan eens. En die verlegenheid is toch niet noodig. We lijden aan een armoede, waaraan we ons niet noodzakelijk behoeven te onderwerpen. Hier hebben we met een zelf-veroorzaakte pooverheid te doen, die ons niet tot eere verstrekt.

Tot zulk een vermeerdering, of toevoeging van sommige gezangen durven we gerust te adviseeren. Daarmede stellen we ons niet bloot aan het gevaar van onze psalmen voor den eeredienst te verliezen en we voorzien er mede in wat we een behoefte achten.

We durven niet alleen, maar geven metterdaad ons advies daartoe. Niet, om bij wijze van toelating toch maar wat te geven aan hen die meer en veel meer gezangen ingevoerd zouden willen zien. Voor ons is 't niet een zaak van toegeven, doch dan zoo weinig mogelijk, aan een eisch dien we eigenlijk niet goedkeuren en toch ook niet geheel durven weigeren om des vrees wil.

Medewerken aan wat zienderoogen op het verlies van onze psalmen in den eeredienst zou uitloopen, kunnen en willen we niet. Of we met zulk een zogenaamde „karigheid” dan misschien velen onzer kerk zouden verliezen is een vraag, die we van te voren moeilijk kunnen beantwoorden en die we, onzes inziens, aan de voorzienigheid Gods hebben over te laten.

Voorts wenschen we met ons advies niet in de bijzonderheden van de uitvoering in te gaan. Dat wordt een zaak van later zorg, waarover een Synode zich doot een commissie heeft te laten voorlichten en zelf te beslissen.

— Het laatste woord is over deze kwestie zeker nog niet

gezegd
heid
ons v
ven.
wille
te ge
oorde
Zoo
we te
moet
ontse
niet c
tevro
verbo
Waar
gedach
voor
een
In de
voor v
passage
Eur
loof i
Grieks
tot or
erd e
de jo
kunst
Op s
verwe
of we
religie
en ee
heffen
gewoe
vrodig
Doe
een J
inderd
len d
staat
Weste
een w
verlor
eren
deze
Europ
voltre
Een
voor d
weging
niet nu
hoek k
Te H
Jong G
voert,
eenig
naar
Geref
toon ge
nen we
deze r
schien
te zette
Ik za
opmerki
gaan, i
de 3 fe
synode
met he
Ove
te spr
een l
Synod
wat i
Nu
in al
zal m
ook v
die n
van v
cipieel
Wij
houden
Maa
Imme
Kan me
„oude
Geelkerl
spoor.
Maar
ferie-vre
het zoo
kent”,
„heeft
ferie”,
saam
schee
de rede
herinne
droevig
plaats i
kerken,
hem vo